

Kapitola dvacátá osmá

TAJEMSTVÍ ŽIVOTNÍ CESTY

Výtah z knihy „*Nové zjevení Pána Ježíše Krista*“, str. 627 – 633, 28. kapitola.

Dne 17. května 1988 časně zrána bylo ke mně slovo *Pána Ježíše Krista*, řkoucí:

„V Evangeliu dle Jana v kapitole 14 ve verších 6 - 7 je psáno:

„Ježíš mu řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze Mne. Kdybyste znali Mne, znali byste i mého Otce. Nyní Ho již znáte, neboť jste Ho viděli.““

A o něco dále je ve verši 9 je řečeno toto:

„...Kdo vidí Mne, vidí Otce.“

V těchto slovech se skrývají určitá **důležitá tajemství**, jež vyžadují další vysvětlení.

Život každého jedince bez ohledu na to, kde, kdy a v jakých podmínkách žije, může se přirovnat k **cestě, po níž se ubírá**. Existuje **startovní bod**, v němž na cestu nastupuje každý jednotlivý jedinec. Tím startovním bodem je **chvíle, kdy se zrodí idea toho jedince a kdy se mu přidělí jedinečná sentientní mysl**.

Jakmile se vstoupí na cestu, putování začíná. **Vstup** na tu cestu má **vždy určitý ÚČEL**. Jak si vzpomínáte - každý jedinec před tím, než vstoupí na tu cestu, má **možnost svobodné volby** ve věci rozhodnutí, zda vskutku si přeje vkročit na tu cestu se zvláštním pověřením a posláním putovat po ní zvláštním způsobem, po zvláštních tratích či stezkách či silnicích či dálnicích, a nebo po nich všech, **v různých dobách**. A ačkoliv pro každého daného jedince existuje vždy startovací bod, kde a kdy jeho pouť začíná, jeho putování ve skutečnosti **nikdy neskončí**.

Nicméně jsou v procesu cestování mnohá místa, kde může cestovatel **spočnout**, získat znovu energii a učinit zčerstva nový výběr, jak a jakou cestou pokračovat ve svém cestování. Ale je tu i relativní konec tohoto cestování uvnitř **úseku duchovní kvality**, kterou reprezentuje a projevuje **každý časový cyklus**.

Proces této pouti může být pojat jako **individualizovaný projev** jedinečného a specifického **aspektu Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista**, jaký byl vložen do každého jedince podle stupně relevance vůči povaze **úrovně duchovnosti** reprezentované a manifestované **každým běžným časovým cyklem**. Záhada této situace je ve faktu, že projevení jakéhokoliv aspektu absolutní přirozenosti **Pána Ježíše Krista** je možné **pouze skrze sentientní entity**, které odrážejí tu Přirozenost v **relativních podmínkách**. Jelikož jde o **relativní kondici**, **každý takový aspekt vydá jen tolik ze svého obsahu, kolik je relativní rozpoložení schopno unést v každém určitém bodě jedincova života**.

Jiná záhada této situace je v tom, že **každý jedinec, jsa relativní, tím, že v sobě nosí ten aspekt a projevuje jeho povahu tím, že je jedinečnou osobností a individualitou, vzmáhá se ve své síle, mohutnosti a schopnosti projevovat někdy v budoucnosti, až se proces tohoto vzmáhání úspěšně zakončí, ještě více, mohutněji a přesněji přirozenost tohoto aspektu ve srovnání s jeho původním Absolutním zdrojem.**

Tedy, až se toto zbudování úspěšně ukončí a každý jedinec bude hotov přijmout život, jaký bude charakterizován vyšší úrovní manifestace povahy dotyčného aspektu, pak konec jeho cesty bude co nevidět. V tom bodě tento určitý jedinec dosáhne svého **životního cíle** a obdrží přiměřenou **odměnu** za úspěšné vykonání **role**, jaká mu byla přidělena na tomto úseku životní cesty. V tomto bodě dojde u toho jedince k hluboce tajemnému a mystickému **TRANSFORMATIVNÍMU PROCESU**. Z **tohoto procesu** se tento jedinec vynoří jako **naprosto ODLIŠNÁ OSOBA**, jež má velmi málo společného s tou, kterou byl před tím. **Došlo u toho jedince k úplné změně v jakosti, obsahu, zjevu i ve všem ostatním.** Nikdo, kdo by znal toho jedince během doby jeho putování po cestě životem, by **nebyl schopen jej poznat na první pohled.**

Důvod pro tuto změnu je ve faktu, že celé jsoucno a bytí toho jedince, jakožto i jeho jedinečná osobnost a individualita, jsou nyní **přizpůsobeny k nošení a manifestování odlišné úrovně duchovní reality, obsažené v tom aspektu Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista**, který byl vložen do toho jedince a který mu dal jeho jedinečný a specifický život. Musíte chápat, že zde je záhada manifestování něčeho, co je **absolutní, v něčem, co je relativní vůči tomu absolutnímu.** Jak víte, relativní podmínky nemohou manifestovat nic **absolutního v absolutním smyslu, v plnosti jeho absolutní přirozenosti.**

A přece - jak si pamatujete - nepřeje si **Absolutní stav** ve své **Absolutní lásce a Moudrosti** nic více, než podílet se o svou **Absolutní přirozenost** s každým v **absolutním smyslu.** Aby se přiblížila taková možnost, **Pán Ježíš Kristus** vynalezl **způsob**, který umožňuje, aby sdílení této přirozenosti **nastalo.**

Vezměte jeden element toho aspektu. Ten element ve svém původním stavu je **vyňat z nejzevnější pozice nejvnitřnější niternosti.** Takovýto prvek se může udržet v relativních podmínkách. Dává život každé zvláštní realitě. Zároveň, projevováním **nejzevnějšího elementu toho Absolutně nejniternějšího** v relativních podmínkách, stává se ta relativní kondice tímto samotným procesem manifestování stále víc mocnější a mocnější, připravujíc se pro přijetí odlišného, více niterného elementu reprezentovaného aspektu, jaký utváří jedincovu jedinečnou přirozenost, danou mu jako dar **Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista.** Kvalita, obsah a prostředky manifestování tohoto nového elementu se fundamentálně liší od kvality, obsahu a prostředků manifestování jakéhokoliv předešlého prvku. Je to tím, že **v Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista nic není duplikováno či nadbytečné.**

Jelikož přirozenost každého jedince, jeho způsob života i **fyzický zjev** se určují kvalitou, obsahem a modalitou **impresy** a **expresy** toho elementu - s novou pohotovostí odrážet jinačí, **duchovní, více niterný element** se ten jedinec docela mění, počínaje od **nejniternější úrovně** své mysli až k **nejzevniternější fyzické formě** svého manifestování. Než se tato změna udá a také až se docílí meta předešlého putování životní cesty, existuje **přechodná perioda**, během které - jak si pamatujete - dochází k **osobnímu poslednímu soudu.**

V tomto bodě je jedinci položena **otázka, zda je ochoten ze své svobodné vůle a volby ujmout se úkolu nosiče a projevovatele odlišného, VYŠŠÍHO elementu životního aspektu, vloženého do něj Pánem Ježíšem Kristem.** Souhlasí-li, což se vždy stává (není nic slastnějšího, než činit právě toto - což přináší zážitek, který daleko převyšuje prožitek lidského orgasmu), pak opětně vykročí na životní cestu v odlišném bodě a na jiné úrovni,

relevantní pro jeho **duchovní stav** a uvědomělost, souvztažící s potřebami toho kterého **časového cyklu**. Každý jednotlivý **cyklus času** nese a manifestuje kumulativní sumu všech elementů všech aspektů každé sentientní entity. Tato kumulativní suma se stává **aproximací Absolutní přirozenosti toho globálního Absolutního aspektu**, rozděleného mezi všechny sentientní entity a neseného v **každém jednotlivém časovém cyklu**.

Jakmile se **všechny elementy** toho **globálního aspektu** Přirozenosti **Pána Ježíše Krista plně projeví** a **příslušný časový cyklus** ve své globálnosti je **hotov** k tomu, aby **přesáhl sám sebe**, končí **ten časový cyklus** a působí přechodný stav. Životní cíl **veškerého časového cyklu** se dosáhl a byl splněn. V tomto bodě dochází ke **globálnímu poslednímu soudu**, během kterého všichni budou tázáni, zda budou chtít ve své povšečnosti, jakož i v partikulární individualitě a lokalitě pokračovat v nesení a projevování jiného, vyššího, duchovně více aproximujícího elementu globálního aspektu **Pána Ježíše Krista**.

Svojí přirozeností, danou jim **Stvořitelem - Pánem Ježíšem Kristem**, jsou **všechny sentientní entity motivovány pokračovat v tomto procesu aproximace přirozenosti Pána Ježíše Krista**, věčně se k ní přibližující blíž a blíž. Proto si vždy zvolí v tom pokračovat. Jakmile volba je vykonána, **nový časový cyklus** se všemi entitami, úplně a docela změněnými a transformovanými, vejde do svého jsoucná a bytí.

Jednou neobyčejnou záhadou ve **vztahu** mezi **Absolutním stavem Pána Ježíše Krista** a relativními sentientními entitami je fakt, že proces života je **obrácen**. **Absolutní stav je Stavem Absolutní niternosti**, z níž je proces započat ve směru **k zevnější**. To je **Absolutním procesem z vnitřku navenek**. Avšak u všech jiných, pokud se to týká jenom aproximace Přirozenosti Pána Ježíše Krista, proces začíná od nesení a manifestování **venkovně nejzevnějšího elementu** té **Absolutní niternosti** k postupnému pokročení k **více a více niternému**, to jest k bližší a bližší aproximaci **Stavu Absolutní niternosti**. Jelikož **relativní individua se nikdy nemohou stát absolutními**, pokračuje proces na věčnost.

Konec konců absolutní by nebylo absolutním, kdyby bylo vyčerpatelem. Ale každý jedinec může a smí se přibližovat k této Absolutní niternosti. Avšak toto pravidlo je aplikovatelné pouze ve vztahu mezi relativními jedinci a absolutním **Pánem Ježíšem Kristem** a jenom vůči procesu aproximace. Svou povahou relativní stav není ve svém počátečním stadiu schopen nést a projevovat nic jiného než nejzevnější element té Niternosti. Musí se budovat velmi pozvolna, v relativně malých krůčcích, směrem k postupování od nejzevnějšího postavení k pozici nejvnitřnější. Toto je věčný proces aproximace, jaký se nikdy nemůže ukončit či dokonat.

Pokud se týká **každého individua** - tím, že je **podobou a obrazem svého Stvořitele**, odráží jeho život plně **Absolutní multiverzální zákon postupu z niternosti směrem k zevnější**. Můžete mít poměr s **Pánem Ježíšem Kristem** pouze z **pozice** své vlastní **niternosti**; ovládáte vlastní život - způsobem pozitivním - vždy **z niternosti** ve směru **k zevnější**. Toto individuální uspořádání se může nazývat **paralelním procesem**. V tomto procesu se každý jedinec díky své jedinečné přirozenosti ubírá **paralelně s Absolutní přirozeností Pána Ježíše Krista v relativních podmínkách**. Tímto paralelním postupováním se **navěky zajišťuje přítomnost Pána Ježíše Krista v relativních podmínkách**.

Jiný proces, v němž se jedinec pohybuje blíž a blíže k tomu, aby se stal podobným **Pánu Ježíši Kristu**, se může nazývat **procesem aproximace**. V tomto procesu se jedinec **přibližuje k Absolutní přirozenosti Pána Ježíše Krista**. Jelikož tato aproximace se koná z pozice „do“ k pozici „od“, to „do“ začíná v **nejvzdálenějším bodě** od **Středu** - v **Absolutní niternosti** („Od“) a pohybuje se směrem **od zevnějšího toho vnitřního k tomu vnitřnímu**.

Filosoficky řečeno, **paralelní proces** dává popud pro ustanovení **subjektivní percepce času**. Z té percepce se **čas stává objektivizovatelnou realitou v přírodním stupni Stvoření i v přírodním stupni zóny vyšínutí, jakož i znetvořeninou času na planetě Nula**. Na druhé straně dává **proces aproximace** popud k ustanovení **subjektivní percepce prostoru**. Z této percepce stává se **prostor objektivizovatelnou realitou v přírodním stupni Stvoření, zóny vyšínutí i znetvořeninou prostoru na planetě Nula**.

Čím méně je někdo v duchovním smyslu ve stavu vlastní niternosti, tím déle trvá, než se naváže vztah s **Pánem Ježíšem Kristem**, s jinými i se samým sebou. V negativním stavu, který je stavem popření této niternosti, docílit něco duchovního vůbec trvá „**věčně**“. Naproti tomu, řečeno duchovně, čím **větší** stupeň zevnějšnosti kdo představuje, tím **vzdáleněji** se jeví od **Pána Ježíše Krista**. V negativním stavu, kde se **nikdo nepokouší přibližovat se k Přirozenosti Pána Ježíše Krista**, ale kde se tato popírá, se **každý jeví, jako by vůbec neexistoval nebo jako by byl trilióny a trilióny světelných roků daleko od Pána Ježíše Krista**.

Ovšem všechny tyto faktory jsou jenom **subjektivními, zdánlivými jevy**, protože ve skutečnosti **NEEXISTUJE žádný opravdový, objektivní čas a prostor**. Jak vidíte, je jejich existence určena jednotlivcovým postojem, způsobem myšlení, cítění, stavem a postavením, jaké má a představuje ve vztahu k **Pánu Ježíši Kristu**. Velkým tajemstvím zde je fakt, že **všechny okolnosti, stavy, procesy, časy, vzdálenosti, místa a co všechno tam v celém multivesmíru Stvoření, v zóně vyšínutí a na planetě Nula, jakožto i v životě každé jednotlivé osoby, máte, jsou bez výjimek a výhrad určeny, dějí se a závisí na obecných a specifických ideách, postojích, myšlenkách, pocitech, chování a vědomostech (plurál !), jaké mají všichni dohromady i jako jednotlivé individuum vůči Pánu Ježíši Kristu**. To také určuje do největší podrobnosti i to, co se přihodí během vlastní specifické a jedinečné pouti na cestě života.

Je logické usoudit, že tomu je vskutku tak, vezme-li se v úvahu, že **Pán Ježíš Kristus je Absolutní niterností**, z níž vše ostatní - až na negativní stav - pochází. **Negativní stav pochází od těch, kdo popírají, že tomu tak je**.

Nuže v spoluvýznamu tohoto velkého tajemství se mají vykládat **slova Pána Ježíše Krista**, jak byla citována na začátku této kapitoly. **Pán ležíš Kristus**, který v **té době** byl **Ježíšem Kristem**, věda, že se stane **Pánem Ježíšem Kristem**, uvedl velmi jasně a zřetelně: „**Já jsem cesta, pravda i život**.“

Tento výrok potvrzuje několik důležitých faktorů: Životní dráha čili cesta života, po níž se putuje a na níž se má setrvávat, je s **Pánem Ježíšem Kristem**, z Něho/Ní, skrze Ně;/Ni a Jím/Jí. Je zřejmé, že jestliže On/Ona vybudoval tu cestu ze Sebe a Sebou, pak se stává tou cestou samotnou. Jakápak jiná cesta je tu v jsoucnu a bytí ? Cesta popření tohoto faktu ! Taková cesta je cestou negativního stavu a jeho mrtvého života. Pravda této záležitosti je ve skutečnosti, že neexistuje žádná jiná pravda než ta, že **Pán Ježíš Kristus je jediným zdrojem pravého života**. Toť **Absolutní moudrost Absolutní pravdy**.

Jestliže **Pán Ježíš Kristus** je jediným jedním **Bohem Nerozdílným, Nejvyšším, Stvořitelem, Samou Pravdou**, pak jaká jiná pravda se nachází ve jsoucnu a bytí ? Popření této pravdy, vytvářející všechny lži a nepravdy, jsou podstatou negativního stavu, který vehementně popírá tuto pravdu. Protože je to **Absolutní pravdou**, že pravý život vychází z **Pána Ježíše Krista**, kdož je Absolutním životem v Sobě a Sám/Sama Sebou, jakýpak jiný život může být ve jsoucnu a bytí než život **Pána Ježíše Krista** ? Může někdo žít a být naživu bez jsoucnu a bytí života, to jest, bez **Pána Ježíše Krista** ? Takový stav je naprosto nemyšlitelný. Nuže popření tohoto života vytváří mrtvý život negativního stavu.

Takže jedinou cestou, jedinou pravdou a jediným životem je **Pán Ježíš Kristus**. V tom je **Absolutní duchovní logika**. Popírání tohoto nediskutabilního a axiomatického faktu konstituuje podstatu negativního stavu, který je nelogický, iracionální a šílený. Rovná se popření života někým, kdo ten život a vlastní bytí na živu v sobě prožívá. Takové popírání nemá vůbec žádný smysl. Avšak, konec konců, bylo vůbec něco v negativním stavu, co kdy mělo smysl? Jediným smyslem, který negativní stav má, je jeho úplná nesmyslnost!

„**Nikdo nepřichází k Otci než skrze Mne.**“ V tomto verši má slovo „**Otec**“ docela jinou konotaci, než jakou má, například, v původní **Modlitbě Páně**. Zde označuje **Absolutní stav Absolutní niternosti Absolutního uvnitř**, z něhož všechno ostatní pochází. Nic nemůže být či existovat odděleně od tohoto **Absolutního stavu**. Kvůli tomuto faktu je slovo „**Otec**“ užito k označení původního **Zdroje** veškerého jsoucna a bytí. V konotaci **tohoto slova**, tak jak bylo užito **Ježíšem Kristem v té době**, „**Otec**“ neznačí mužský rod. Místo toho jeho pravým významem je **být jediným Rodičem všech jiných**. Slovo „**rodičovství**“ zahrnuje jak mužskou, tak i ženskou součást čili otcovství i mateřství.

Že nikdo nemůže přijít k Otci čili k **Absolutnímu vytvářejícímu zdroji všech a všeho** – k **Absolutní niternosti**, znamená, že z **pozice relativních podmínek ve vztahu k absolutnu** může se k Otci přistoupit jen a skrze Jeho/Její **vnější stupeň**, jaký byl vložen do **formy lidského těla - masa Ježíše Krista**. Toto ve skutečnosti značí, že pouze přes **Božské**, které bylo učiněno lidským, a přes lidské, učiněné **Božským** - přes **Ježíše Krista** se může přistupovat a navazovat poměr z vlastní relativní kondice vůči **Absolutnímu stavu Niternosti**, z něhož všichni vzešli - **Otci**. Jelikož nikdo není **absolutní**, to jest: Nikdo není v **Absolutním stavu Niternosti**, nikdo se nemůže stýkat s **absolutnem** ze samotného **stavu absolutna**. Ježto v tom stavu nejste, nemůžete z toho navazovat poměr. Avšak můžete se přiblížit k tomu stavu tím, že přijmete fakt o **Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista**, který za tím účelem vzal na Sebe relativní přirozenost **lidského těla - masa**. Díky inkorporování **toho těla - masa** do povšečnosti **Absolutní přirozenosti Absolutní niternosti - Otce**, je nyní možné, aby se přistupovalo přímo k **Pánu Ježíši Kristu** z pozice relativnosti skrze pozici toho relativního **těla - masa Ježíše Krista**. Toto je důvod, proč řekl, že „**nikdo nepřichází k Otci než skrze Mne**“. Není jiné cesty pro styk s **Absolutním Bohem** než skrze **Pána Ježíše Krista**, kdož se stal povšečností toho **Boha** a všeho ostatního skrze inkorporaci **toho těla masa** do Své Přirozenosti.

Že tomu má být vskutku tak a že **Pán Ježíš Kristus** se stane **Otcem** - ježto **Otec** představuje **Nejvnitřnější** Jeho/Její Přirozenosti - je zřejmé z následujícího sdělení: „**Kdo vidí Mne, vidí Otce**“. Není tedy jiného Otce ve jsoucnu a bytí. Jestliže **Pán Ježíš Kristus** je **Otcem**, je pak očividné, že má vztah k jakémukoliv jinému Otci či bohu pod jakýmkoliv jiným jménem, v jakékoli jiné **formě** či kondici je vztahem s nikým. Ale to také značí krást **pravé rodičovství** Tomu, kdo je vaším skutečným **Rodičem** a přisoudit je někomu či něčemu, co jím není. V takovém případě se jedinec stává **duchovním zlodějem a lupičem**. Toto je, co **Pán Ježíš Kristus** míní slovy v Evangelii dle Jana 10:1:

„Zajisté, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince branou, ale přelézá jinou cestou, ten je zloděj a lupič.“

A ve verši 7 téže kapitoly:

„Zajisté pravím vám, já jsem branou ovčím.“

Takže **neexistuje jiný vchod do stavu Nejniternějšího než skrze tu bránu - Lidské Božství a Božské lidství - skrze Pána Ježíše Krista**. Z tohoto důvodu se vám pak radí, chcete-li putovat po cestě života úspěšně, s pocitem naplnění a radosti kdykoliv a ať jste kdekoliv, abyste přijali tuto **Novou přirozenost Pána Ježíše Krista** do svého **srdce**, požádali

Jej/Ji, aby byl vaší cestou, vaší pravdou i vaším životem. Budete-li tak činit, pak se budete víc a víc přibližovat k Jeho/Její **Absolutní podstatě**, která se nazývá v citovaném textu - **Otec**.

Ten/ta, co má uši k slyšení, ať slyší, co **Pán Ježíš Kristus** zjevuje v této krátké kapitole.“